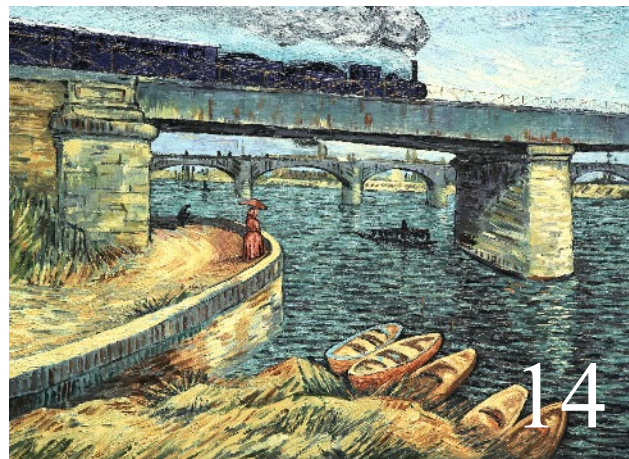

1/2018

Taidetta ja talviurheilua

- 3 M1
- 4 Top 10 musiikkialbumia kautta aikojen
- 6 Ilmoitukset
- 8 Jatkokertomus: Sairaalatarina osa 1
- 11 Runoja
- 12 Kokemuksia peruskoulun talviliikuntatunneista
- 13 Pilapiirros
- 14 Kaiku-kino: taide-elokuvat
- 16 Risto Puhakan kuultokudoksenäyttely

Kaiku-kinossa arvioidaan taideaiheisia elokuvia, muun muassa Vincent van Goghista kertova animaatio Loving Vincent.

"Pieni on kaunista". Risto Puhakan näyttely senioripihan käytävägalleriassa.

INFO

P-K:n sosiaali- ja terveystalvelujen kuntayhtymä MiePä- palvelut

Torikatu 30 B, 3. krs, 80100 Joensuu
Avoinna ma-pe 8.00-16.00,
puh. (013) 330 4600, fax. (013) 318 068

Hoitokoordinaattori

Arkisin klo 8.00-15.45
puh. 013 330 2145

Aikuispsykiatrian tehostettu avohoito

Tikkamäentie 16, L1-talo, P-kerros.
Päivystysluonteinen apu äkillisissä kriiseissä
ma-su 8-21, puhelin 013 3302132. Kello 21 jälkeen
puhelut kääntyvät kriisiosastolle. Tai käymällä
yhteispäivystyksessä.

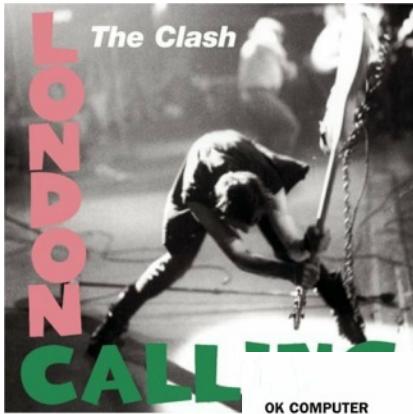
Päihdepäivystys 8-16 Puh. (013) 330 8003

E-reseptin saamiseksi asiakas soittaa joko omalle hoitajalleen tai toimistoon toimistoaikana kaksi viikkoa ennen kuin lääkkeet loppuvat. Uusinta sähköisesti, asiakkaalle tulee tekstiviesti, kun lääkäri on uusinnut reseptin. Reseptin uusiminen onnistuu myös Kanta-palvelun kautta www.kanta.fi

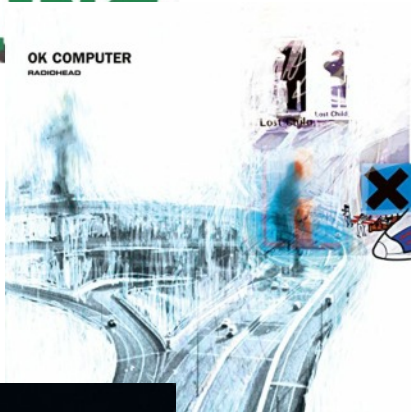
Entiset sähköpostit, joiden päätte on @jns.fi tai @pkssk.fi, ovat muuttuneet muotoon @siunsote.fi

1 Henkilö Tiedot	Nimimerkki /Tagi (myös tunnetut aliakset) Juha Myller		
	Lempiväri Hot Pink	Kengän numero Sukassani on reikä	Horroskooppi Subaru
	Muuta mainittavaa Voiko terveyttä olla ilman taidetta?		
2 Esitiedot	<p>Tarkkailtava henkilö on päästänyt suustaan seuraavia lausumia</p> <p>Jos taide ja terveys tappelis, niin kumpi voittais? Lapsellinen ja epäreilu kysymys, sillä ainakin budjetista päin katsottaessa kysymys olisi Davidin ja Goljatin taistelusta – terveydenhuollon menojen ollessa noin neljästä viiteen kertaan isompia kuin kulttuuriin käytettyjen rahasummien.</p> <p>Kysymys on kuitenkin siinä määrin reilu, että molempia rahoitetaan voimakkaasti yhteiskunnan verovaroin, vaikka viime aikoina terveydenhuollon puolelle on ilmaantunut isoja kaupallisia toimijoita. Toki taiteenkin puolelta löytyy paljon yksityisrahoitusta, varsinkin jos laajennetaan kulttuuriin yleisesti, kaikkine isoine yleisötapahtumineen.</p> <p>Taiteen ja terveyden välistä yhteyttä on mielestäni jonkin verran tutkittu. Hurjimmissa visioissa on jopa väitetty, että osa terveydenhuollon menoista tulisikin kohdentaa taiteeseen ja kulttuuriin. Näin hurjat visiot eivät kuitenkaan ole saaneet niin paljoa tuulta siipiensä alle, että siitä olisi suurta puheenaihetta yleiseen keskusteluun saatu.</p> <p>Taide on kuitenkin jo nyt läsnä terveydenhuollossa, enemmän tai vähemmän – yleensä ainakin siinä vaiheessa, kun uusia tiloja suunnitellaan ja otetaan käyttöön. Tilojen toimivuuden lisäksi aina halutaan vaikuttaa myös tilojen viihtyisyyteen. Vanhemmissa tiloissa taiteen tai viihtyisyyden esille tuominen on haasteellisempaa, ja yleiset tilat itsessään tuovat vaatimuksia eri taidemuodoille.</p> <p>Tosin nyt kun ajattelen, niin miksi en ole törmännyt teatteriin Tikkamäen aulassa?</p> <p>Sattumalta tästä lehdestä tuli taidepainotteinen, sillä taide ei ole pelkästään julkisten tilojen koristelua tai museoitu pääsymaksujen taakse. Meillä Kaiku-lehdessä on aikaisemminkin ollut esillä erilaisia taiteeseen liittyviä artikkeleita, niin lehden alkuaikojen maalaustaiteen esittelyissä kuin useiden runojen kautta, ja parissa jutussa on käännytty tanssin puolelle. Nyt jatkotarinan myötä ne ovat tämän lehden pääosassa.</p> <p>Taide kumpuaa ihmisistä. Se on harrastus, elämäntapa ja olennainen osa monen ihmisen itseilmaisua. Taide on monelle ihmiselle, jos ei suoranaisesti olennainen osa terveyttä, niin ainakin sitä, miten asiat koetaan, ja sitä kautta sillä on suora yhteys mielenterveyteen. Taide siis harvoille on koko elämä, mutta useille se tekee elämästä kokonaisen.</p> <p>Siksi voikin olla vaikeaa valita terveyden tai taiteen välillä, vaikka ankeina aikoina kaikki kaunis tuntuu olevan se, josta varoja nipistetään ensimmäisenä.</p> <p>Kumman sinä valitsisit, taiteen vai terveyden? Vai ovatko ne yhdessä osa elämäsi?</p>		

TOP 10 musiikkialbumia kautta aikojen

Tässä on yhdellä tavalla minun mielestäni kaikkien aikojen kymmenen parasta musiikkialbumia. Olen muodostanut listan niin, että valitsin Acclaimed Music –musiikkikriittikkennettisivuston kaikkien aikojen parhaiden levyjen listalta 60 parhaan joukosta kymmenen eniten minua miellyttäneitä pitkäsoittoja. Järjestykseen en vaikuttanut, vaan se on sen mukainen, mikä on kyseisellä internetsivustollakin.

1. The Clash: London Calling (1979)

Acclaimed Music: 7.

Tyylilaji: Punk Rock

Kommenttini: Aivan mahtava levy, varsinkin kuunneltaessa alusta loppuun kokonaisuudessaan. En ollut sitä sukupolvea, joka oli ostamassa tätä levyä uutena ilmestyessään.

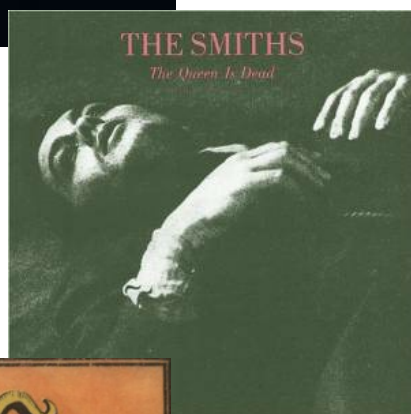

2. Radiohead: OK Computer (1997)

Acclaimed Music: 8.

Tyylilajit: Alternative Rock, Art Rock

Kommenttini: Dystooppinen, mutta sitäkin nauttavampi tunnelma on tässä levyssä. Sitä sukupolvea olin, joka oli ostamassa tätä levyä uutena ilmestyessään.

3. Pink Floyd: The Dark Side of the Moon (1973)

Acclaimed Music: 19.

Tyylilajit: Art Rock, Progressive Rock

Kommenttini: Levy on kuin sinfonia. Musiikki etenee huippukohdasta toiseen, ja niitä odotellessa voi nauttia kaikenlaisista äänimaailmoista.

4. The Smiths: The Queen Is Dead (1986)

Acclaimed Music: 22.

Tyylilajit: Indie Pop, Jangle Pop

Kommenttini: Johnny Marrin musiikki ja Morrissey'n sanoitukset uppoavat kyllä. Sinänsä vastakohtainen kuin edellinen, että kappaleet ovat hyvin erillisiä ja itsenäisiä.

5. Arcade Fire: Funeral (2004)

Acclaimed Music: 27.

Tyylilajit: Chamber Pop, Indie Rock

Kommenttini: 00-luvun parhaaksi albumiksi arvioitu levy on kieltämättä mestariteos. Ei välttämättä kolahda ensimmäisillä kuuntelukerroilla, mutta onhan minkä tahansa albumin tulkinta haasteellista.

THE STROKES IS THIS IT

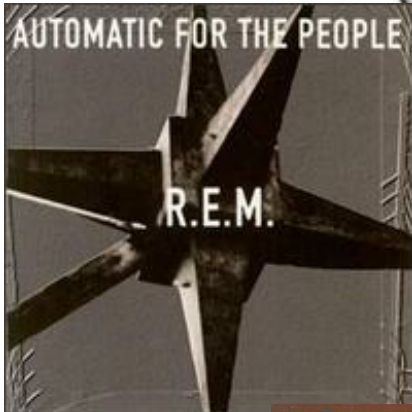

6. The Strokes: Is This It (2001)

Acclaimed Music: 36.

Tyylilajit: Garage Rock Revival, Indie Rock

Kommenttini: 00-luvun toiseksi parhaaksi albumiksi arvioitu levy on ehkä vähän helpompi kuin edellinen. Ihan huippu levy!

7. R.E.M.: Automatic for the People (1992)

Acclaimed Music: 42.

Tyylilajit: Alternative Rock, Pop Rock

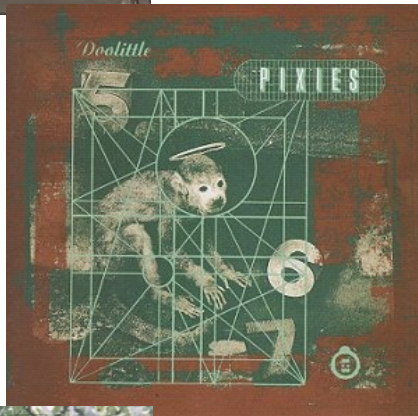
Kommenttini: Suuren yleisön suosio ei yhtään alenna tämän levyn loistokkuutta. Tässä on kaikki kohdallaan: laulu, soitto, melodia ja tyyli.

8. Pixies: Doolittle (1989)

Acclaimed Music: 48.

Tyylilaji: Indie Rock

Kommenttini: Tilittelukitara ja kauniit melodiat saavat joskus hyvälle tuulelle. Loi pohjaa 90-luvun musiikkivallankumoukselle.

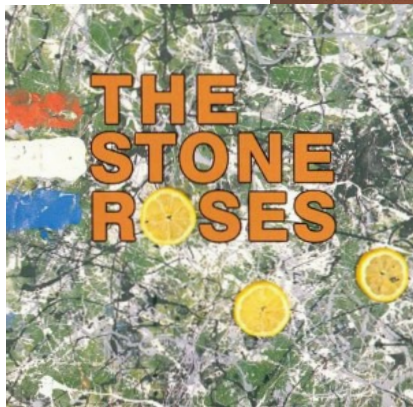

9. The Stone Roses: The Stone Roses (1989)

Acclaimed Music: 56.

Tyylilaji: Baggy / Madchester

Kommenttini: Kuuntelin tätä levyä kyllästymiseen asti nuorena, kun pidin tätä kaikkien aikojen parhaana levynä. Samoin kuin edellinen, levy on 80-90-lukujen vaihteen uraauurtavia teoksia.

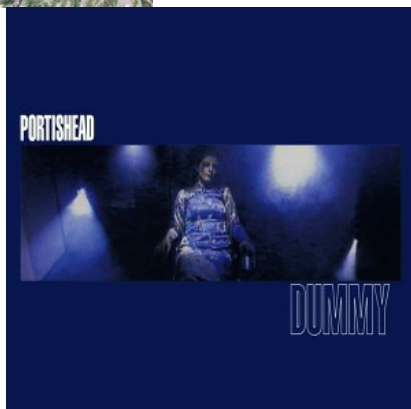

10. Portishead: Dummy (1994)

Acclaimed Music: 59.

Tyylilaji: Trip Hop

Kommenttini: Tätä levyä en ole ehtinyt kyllästymiseen asti kuunnella, vaikka ihan riittävästi kylläkin. Koneilla ja muillakin instrumenteilla sekä laululla on saatu aikaan kelpo kokonaisuus.

Teksti: Pietari
Lähde: acclaimedmusic.net

PSYKIATRISEN KUNTOUTUKSEN VIIKKO-OHJELMA kevät

Parillinen viikko

Yhteyden otot: sh Laura Karvinen 050 3078743, ohj. Suvi Wasenius 050 3622330, ohj. Annukka Varis 050 3622144

MAANANTAI	TIISTAI	KESKIVIikko	TORSTAI	PERJANTAI
9.00 – 10.30 Asahi Tikkamäen liikuntasali alkaa 15.1 (Suvi)	9.00 – 11.30 Leffa/Levyraatiyhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 9.1 (Annukka)	12.15 – 15.00 Yhteisöpäivä Torikatu 30 b 3.krs. alkaa 10.1 (Suvi ja Annukka)	9.00 – 11.00 Käsityöryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 11.1 (Annukka)	10.00 – 11.30 Kuntosali Tikkamäen L-talon kuntosali alkaa 12.1 (Suvi)
10.00 – 11.30 Viikkoklubi Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 8.1 (Annukka ja Laura)	12.00 – 14.00 Lehtiryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 9.1 (Juha)	14.00 – 16.00 Bändiryhmä Torikatu 30 Musa-Pekan bänditilassa alkaa 10.1 (Artturi)	10.00 - 14.00 Avoin kahvila ryhmä Torikatu 30 b 3.krs. alkaa 4.1 (Laura ja Juha)	13.30 – 15.30 Vesijuoksu/uuintiryhmä Vesikko 2€ alkaa 12.1 (Suvi)
13.00 – 15.00 Jumppa Tikkamäen liikuntasali alkaa 8.1 (Suvi)	13.00 – 15.00 Ääniä kuulevien ryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 23.1 (Laura)	13.00 – 16.00 Terveysasemien ryhmä Niinivaara/ Rantakylä Ryhmät jatkuvat tammikuussa (Annukka)	13.00 - 14.00 Keilausryhmä, kenkämaksu 1€ Kuntokeidas alkaa 11.1 (Suvi)	
15.30 – 17.00 Sähly Sortavalankatu 4 alkaa 8.1 (Annukka)	13.00 – 15.00 Ruokaryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 9.1 Ilmoittautuminen viimeistään maanantaina Suville, max. 8 henkilöä (Suvi)	16.00 – 19.00 Torstain toiminnallinen ryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 11.1 (Suvi ja Sara)	13.00 - 16.00 Terveysasemien ryhmä Hammaslahti Ryhmä jatkuu tammikuussa (Annukka)	

Muutokset ohjelmaan ovat mahdollisia

PSYKIATRISEN KUNTOOUTUKSEN VIIKKO-OHJELMA kevät

Pariton viikko

Yhteyden otot: sh Laura Karvinen 050 3078743, ohj. Suvi Wasenius 050 3622330, ohj. Annukka Varis 050 3622144

MAANANTAI	TIISTAI	KESKIVIikko	TORSTAI	PERJANTAI
9.00 – 10.30 Asahi Tikkamäen liikuntasali alkaa 15.1 (Suvi) 10.00 – 11.30 Viikkoklubi Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 8.1 (Annukka ja Laura)	9.00 – 11.30 Leffa/Levyraatiryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 9.1 (Annukka)	10.00 – 11.00 MCT-ryhmä avoin Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 17.1 (Suvi ja Laura)	9.00 – 11.00 Käsityöryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 11.1 (Annukka) 10.00 – 14.00 Avoin kahvila ryhmä, Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 4.1 (Laura ja Juha)	10.00 – 11.30 Kuntosali Tikkamäen L-talon kuntosali alkaa 12.1 (Suvi)
13.00 – 14.30 Terveysasemien ryhmä Niinivaara/ Rantakylä Ryhmät jatkuvat tammikuussa (Annukka) 15.30 – 17.00 Sähly Sortavalankatu 4 alkaa 8.1 (Annukka)	12.00 – 14.00 Lehtiryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 9.1 (Juha) 12.00 – 14.00 ”Sosiaalisten taitojen retkiryhmä” Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 16.1, Ilmoittautuminen sh. Laura Karviselle viim. maanantaisin. (Laura ja Suvi) 14.00 – 16.00 Nuorten aikuisten ryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 16.1 (Suvi)	12.15 – 15.00 Yhteisöpäivä Torikatu 30 b 3.krs. alkaa 10.1 (Suvi ja Annukka) 14.00 – 16.00 Bändiryhmä Torikatu 30 Musa-Pekan bänditilassa alkaa 10.1 (Artturi)	11.00 – 13.00 Pallopeliryhmä Tikkamäen liikuntasali alkaa 18.1 (Suvi) 13.00 – 16.00 Terveysasemien ryhmä Siilainen Ryhmä jatkuu tammikuussa (Annukka) 16.00 – 19.00 Torstain toiminnallinen ryhmä Torikatu 30 b 3. krs. alkaa 18.1 (Suvi ja Sara)	13.30 – 15.30 Vesijuoksu/uintiryhmä Vesikko 2€ alkaa 12.1 (Suvi)

Jatkokertomus:

Sairaalatarina, osa 1

Joshietelle tilanne ei ollut mitenkään uusi. Hän oli kokenut tämän useita kertoja ennenkin, ja tiesi, miten kaikki tulisi menemään. Ambulanssin henkilökunta luovuttaisi hänet sairaalan henkilökunnalle, ja ovat sulkeutuisivat. Oli aivan turhaa yrittää mitään. Joshiette oli fyysisesti hyvässä kunnossa, mutta ei pärjäisi kahdelle kunnostaan huolta pitävälle miehelle. Ja vaikka pärjäisikin, poliisi olisi saanut hänet kiinni joka tapauksessa.

Hissi kuljetti heidät hitaasti kolmanteen kerrokseen. Sairaala oli sokkeloinen, mutta Joshietelle melko tuttu. Osastolle johti raskas palo-ovi jossa luki: osasto 13. Vierailuajat klo. n11-15. Laatta oli lähinnä vitsi.

Joshiettea oli ottamassa vastaan kaksi hoitajaa. Toinen oli keski-ikäinen mieshoitaja, joka näytti leppoisalta, mutta Joshiette tiesi, ettei hän ollut sitä. Matikainen oli ankara ja hän oli ollut laittamassa Joshiettea pakkokeinoin kuriin kerran. Toinen hoitajista oli nuorempi, punatukkainen ja silmälasipäinen, oikeastaan ihan hyvän näköinen. Hän näytti lempeältä, sellaiselta, jonka kanssa saattoi puhua tai jolle saattoi kertoa mistä tahansa.

Matikainen istutti hänet puiselle penkille ruokasaliin. Puiset väliovet osastolle olivat kiinni. Eristyshuoneen ovi oli auki, ja Joshiette tiesi, että sinne oli varattu sairaalasänky, johon oli kiinnitetty ruskeat lepositeet...

”Luulen että me pääsemme jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen.”, punatukkainen hoitaja sanoi.

”Olen varma siitä”, Joshiette vastasi ponnekaasti.

”Lääkäri ottaa sinut ensin vastaan.”

”Kuka lääkäri se on?”

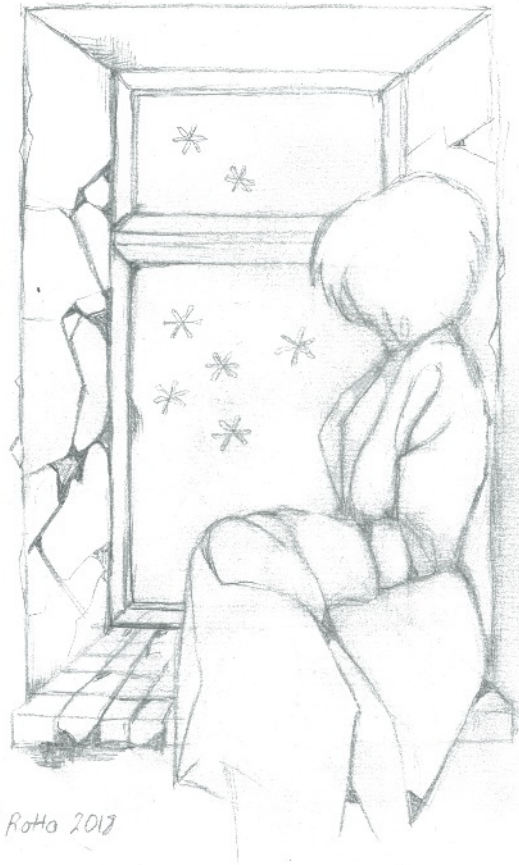
”Pöllönen.”

Joshiette tunsi Pöllösen. Varsin mukava lääkäri, ehkä jopa lepsu. Pöllönen ei ollut koskaan laittanut Joshia koppiin. Joshiette sai olla nytkin asiasta suhteellisen luottavainen.

Osaston puinen ovi avautui, ja oveasta käveli harmaatukkainen, partasuinen mies, jolla oli muoviset suurikokoiset, pyöreät silmälasit.

”Noniin, Pöllönen sanoi istuutuessaan penkille. Mistäs sitä aloitetaan?”

Matikainen oli tuonut pöydälle Joshieten sairaskertomuksen, eikä se ollut mikään pieni. Tekstiä oli arkistomapillisen verran. Joshiette tuijotti tuota pöydälle

viskattua sontaläjää. Hän tiesi, ettei kaikki hänestä kirjoitettu ollut totta puoliksikaan, mutta minkäs sille mahtoi.

Tim istui kahvihuoneen ainoaan nojatuoliin ja huokaisi syvään. Nyt hänellä olisi lopultakin aikaa kupilliselle vahvaa kahvia.

Hän saisi avata päivän lehden ja...

”Kuka tällasta julmetun tervaa taas keittää?” Kysyjä oli Rautanyrkki, oikealta nimeltään Sami Rautio. Rautio oli päättä Timiä pitempi, ja hänestä paistoi läpi ettei hän jättänyt koskaan yhtään kuntosalitreeniä väliin.”

”Täytyy tässä loskapaskakelissä jotenkin pysyä hereillä. Laita vettä sekaan niin menee...”

Rautanyrkki otti seinänviereltä tuolin ja raahasi sen puhe-etäisyydelle Timistä.” Mitä olet ajatellut vapaalla?”

”Lontooseen kai. Äiti korjaa niitten taloa, että työt ei lopu vaikka...” Tim nousi nojatuolistaan hakeakseen kahvia, mutta Kaustinen oven suussa ennätti ensin:

”Kuule Tim! Nyt olisi keikka. Pitäisi lähteä välittömästi.”

”Nytkö heti paikalla?”

”Ehdit juoda kahvisi myöhemmin. Siellä on talo ilmiliekeissä”

Lehti ja kahvi saisi kai odottaa. Oli käynyt käsky lähteä viivyttelämättä. Mitä tästäkin tulisi? Mitä tässäkin olisi tehtävää enää... Näitä oli lähes joka viikko. Saunan lämmitystä kannissa, grillausta kesähelteellä ja muuta typerää. Tim ei olisi juuri nyt jaksanut. Mutta pakkohan se oli, hän mietti vetäessään työtakkiaan päälleen. Tim kulki nykyisin siviileissä, koska hänen nykyiset tehtävänsä vaativat sitä. Tim käytti tummanharmaata kangastakkia jossa oli paljon taskuja kaikelle pikkutavaralle hanskoista taskulamppuun.

”Mennään...”

He tulivat tielle jossa oli toinen toisensa perään vanhoja rintamamiestaloja. Ne olivat kaikki kuin toistensa kopioita väriä, materiaaleja tai pieniä yksityiskohtia lukuun ottamatta. Oli jo alkanut tulla hämärä, joten onnettomuuspaikka oli tulen loimotuksesta johtuen helppo löytää. Ei olisi mitään epäselvyyttä siitä, että tuho oli täydellinen. Talon annettaisiin palaa perustuksilleen, koska mitään ei olisi enää tehtävissä. Talossa tuskin olisi mitään mitä voisi pelastaa. Ainoastaan ulkorakennus ja naapuritalot tulisi suojella. Väliä oli talojen välillä korkeintaan sata metriä, ja se huolestutti Timiä. Jos tuli lähtisi leviämään, katastrofia olisi enää vaikea hallita. Onneksi paikalle oli saatu ainakin neljä sammutusautoa. Ambulansseja oli kolme, mutta radion mukaan henkilövahingoilta kuulemma oli välttytty. Ulkona ilma oli tukahduttavaa ja savuista, eikä sitä kannattanut juurikaan hengittää.

”Onko kellään ylimääräisiä hengityssuojia? Tukehdun tänne...”

”Tuossa on muutama”, vastasi joku vanhemmista haalaripukuisista väsyneesti. Tim veti suojan hätäisesti kasvoilleen. Talolle oli matkaa ehkä vajaat sata metriä, mutta lähemmäs ei ollut menemistä. Nytkin ilma oli tuulen suunnasta johtuen kuumaa ja raskasta hengittää. Tim toivoi, ettei sisällä talossa ollut ollut mitään elävää. Osa palomiehistä kasteli nurmikkoa ja lähellä olevia rakennuksia, erityisesti autokatosta ja varastoa.

Taloa ei olisi voitu enää mitenkään pelastaa, mutta läheiset talot oli jo evakuoitu. Lähellä oli vielä kaksi kerrostaloa, joiden asukkaiden oli käsketty pysyä sisällä.

”Mistä palo oli saanut alkunsa”, Tim kysyi Kaustiselta.

”Saunasta. Känniläisten juttuja.”

Tim oli juuri siirtämässä pihatien rautaporttia kun hän kuuli naisen huutavan epätoivon ja kauhun sekaisella äänellä jotakin mistä ei saanut selvää. Hän kuuli lähestyviä askelia ja kääntyessään hän näki punatukkaisen noin kuusikymppisen naisen juoksemassa

taloa kohti.

”Olavi on sisällä!”, nainen puuskutti.

”Kuka on Olavi? Kissako?”

”Ei vaan minun kuusivuotias poikani!”

”Mitä?! Onko siellä sisällä ihminen?!”

”En löydä häntä mistään. En tiedä minne muualle hän...”

Juttu oli saanut uuden käänteen. Surullisen käänteen. Ihan vielä ei pojan mahdollisia jäännöksiä tai luita pääsisi etsimään. Tim kyllä tiesi ettei mitään löydetäisi. Talosta ei jäisi mitään jäljelle, sillä kaikki palaisi tunnistamattomaksi. Tekniikka saisi silti yrittää. Mitä poika oli tehnyt talossa, jossa asui kuulemma vain keski-ikäinen syrjäytynyt mies? Mitä kummaa oli tapahtunut?

”Minä menen lähemmäs, koitan huudella sitä poikaa...”

”Haloo Tim, saat vain häikämyrkytyksen tai palat poroksi, aivan tuhoon tuomittu yritys.”

”Pakko tässä jotain on tehdä! Jos se poika on tuolla, niin ehkä hänet voidaan vielä pelastaa.”

”Sinä et mene!”

Tim oli harvoin kuullut Kaustisen puhuvan tuolla äänensävyllä. Kyllä hän tiesi, ettei Kaustisella ollut mitään päätösvaltaa Timiin, mutta pihaan oli tullut myös ylikomisarion auto, joka liittyisi samaan kuoroon Kaustisen kanssa. Enkä se oli tottakin, ettei talosta voinut enää ketään pelastaa. Etsintä aloitettaisiin talon ympäriltä ja sitä laajennettaisiin kauemmas, sillä poika oli löydettävä, ja elävänä, jos siihen oli pienikin mahdollisuus. Sitä varten pihatie oli täyttynyt virkapukuisista kollegoista koirineen, ja paikalle oli saapunut myös ambulanssi. Ilmassa ei tuntunut vielä olevan luovuttamisen makua.

Ympäriällä olevat talot olivat kaikki lähes samanlaisia, huonosti hoidettuja, pystyyn lahoavia rintamamiestaloja. Puutarhat hoitamatta, nurmikko ajamatta. Tämä asuinalue oli melko levotonta, hälytyksiä tuli näille kulmille melko usein. Tim muisti sen niiltä ajoilta kun vielä oli ollut liikkuvassa poliisissa.

Naapurikin näköjään oli hommannut koiran. Koira oli oudon hiljainen. Ehkä koira oli sisällä, tai ehkä se ei ollut ollenkaan kotona. Tim halusi katsoa lähempää. Kurkistaessaan maahan painetun verkkoaidan yli Tim huomasi jotain hätkähdyttävää: koiran koppi oli poltettu.

Tapaus saattoi liittyä juttuun. Tai olla liittymättä. Oli hyvinkin mahdollista, että koppi oli saanut talosta kipinän. Koirankopin polttaminen ei tuntunut mitenkään loogiselta. Eniten Timiä ihmetytti se, että talo, jonka pihassa koppi oli, oli tyhjillään. Kopissa ei siis ehkä ollut ollut alun perin edes koiraakaan. Mitä ihmeen järkeä tässä oli?

Tim tiesi, että tämä saattaisi vaatia penkomista, silkkaa paperityötä.

Lääkäri oli täällä jonkinlainen puolijumala johon Joshiette ei ollut koskaan uskonut. Hänellä oli taustansa, eikä se ollut mitenkään valanut uskoa lääkäreihin. Joshietestä oli tullut oikea asiantuntija erilaisissa pillereissä, tableteissa ja kapseleissa. Pelkästään häneen kokeiltuja rauhoittavia riitti molempien käsien sormille. Nytkin hänellä oli käytössään, kahdenlaisia erilaisia pameja, joita hän niin ikään piti turhina. Mutta minkäs teet; lääkärin määräys kun oli lääkärin määräys. Jos vastustit, tökättiin mömmö neulalla lihakseen ja that's it.

Joshiette havahtui ajatuksestaan, kun ulko-ovi kolahti. Puiset pariovet avautuivat, ja kaksi rotevanoloista hoitajaa talutti hintelää pitkätukkaista, mustapukuista miestä. Mustat rasvaiset hiukset valuivat pitkin selkää. Joshiette ei nähnyt miehen kasvoja kunnolla, mutta oli näkevinään niissä nokea. Joshieten mieleen tuli jotakin, ehkä ajatus, josta hän ei saanut täysin kiinni. Hän oli nähnyt kasvot jossakin.

”Mitä sinä tuijotat?”

”En tuijota.”

”Tuijotat! Kyllä tuijotat...”

”Nyt poikki!” Tilanteeseen oli tullut juuri se söpö punatukkainen nuori hoitaja, joka oli ollut ottamassa Joshiettea vastaan.

”Älä noista välitä. Me pidämme huolen tuosta kyllä.”

Joshiette huokaisi väsyneesti. Hän halusi olla nyt aivan yksin.

Se toive ei toteutunut. Mummo hänen vieressään tuijotti häntä pistävästi. Joshiette tuijotti takaisin ja kurtisti kulmiaan. Mummo tuijotti yhä tiiviimmin. Joshiette ei lopulta voinut vastustaa näyttämästä kieltä.

Saman tien Joshiette tajusi, että se oli virhe. Mummo alkoi ulvoa ja huutaa ja osoittelemaan häntä sormella. Lopulta siitä tuli ilmiriita.

”Sinä olet aina olevinasi jotain!” Mitä tänne tuodaan tuollaisia punkkareita. Te olette vaaraksi maailmalle. Teille pitäisi olla oma osastonsa!”

”Itse sinä siinä töllötät...”

”Hei hei hei... Nyt loppu kokonaan!” Tilanteeseen puuttuja oli hoitaja Matikainen.

”Mutta...”

”Joshiette, sinä menet nyt nuoremmuuttasi omaan huoneeseesi!”

Hän otti mukaansa pöydälle unohtuneen iltapäivälehdessä ja hyppäsi sängylle. Etusivulla oli kuva tulipalosta. Joshiette selasi lehden keskiaukeamalle, jossa oli kokonaisen sivun juttu palosta. Palo oli tapahtunut aivan kaupungin laidalle vanhassa rintamamiestalossa. Palo oli alkanut saunasta. Mikä siinä ylittäisi uutiskynnyksen?

Sitten se selvisi. Palossa oli kuollut myös kuusivuotias poika. Poikaa ei oltu vielä löydetty. Viimeisellä sivulla oli pojasta kuva. Poika oli sinisilmäinen ja tomeran oloinen pellavapä. Poikaa oli etsitty niin kauan, että hänen oletettiin saaneen surmansa tulipalossa. Surullista.

Joshiette istui tupakkaparvekkeen ainoalle vapaalle jakkaralle ja lysähti käsiensä varaan painaen päänsä alas. Lissu hänen vieressään ojensi hänelle tupakka-askia. Joshiette vain pudisti päätään kieltävästi.

”Hyvä. Älä edes aloita.”

Joshiette naurahti kuivasti ja penkoi taskuaan kunnes löysi metallisen sikarirasian. Hän nousi penkiltä ja sytytti sikarinsa ovesa roikkuvalla sytyttimellä, ja palasi paikalleen.

”Se tyyppi mikä tuotiin tänne, se oli aika pihalla.”

”No pihalla täytyy olla jos polttaa oman talonsa.”

”Polttaa... Ei... Et kai tarkoita...”

”Sama ihminen. Miten ne tuo tänne tuollaisen?”

Joshiette tunsi pistoksen rinnassaan mutta ei sanonut mitään.

Ei ollut mitään millä hän olisi voinut itseään puolustella. Edes itselleen.

Nimimerkki:H.Rotta

(Jatkuu seuraavassa numerossa)

TIMO ON MUKAVA KIRJASTONSETÄ
 EI LEHTISALIN JENGIÄ IKINÄ PETÄ
 PIDETÄÄN KAIKKI SUUT SUPUSSA
 ON TIMO TAAS VAHTIVUOROSSA
 TIETÄÄ MISTÄ UUSIN HISTORIA-LEHTI
 LÖYTYY
 JA ON SIUSTA MIULLE MUKAVASTI HYÖTYY
 AAKKOSET MAISTUU NAMINA JA KIRJANA
 SUU KOSTUU MUUMILIMPPARILLA
 SIVUPERSOONA UPEA MUUSIKKO
 RINNALLAAN KAUNIS NUORIKKO
 ODOTAN ELÄIMEN PALUUTA
 ENEMMÄN KUIN SEURAAVAA JEESSUSTA
 OLET PUHTOINEN JA IHANA
 STALKKAAN KIRJASTOSSA JA SOINTULASSA
 SINUA

Runo: Marko

Limpparitoimitus: Henkka

Kannen kuva
 © Kapu Matilainen

© 2018

Julkaisu on Siun soten ja kuntoutu-
 jien yhteisprojekti. Kahdeksas
 vuosikerta.

Toimituksen yhteystiedot:
 lehti.kaiku@siunsote.fi

Postia voi jättää myös torikadun
 toimipisteen ilmoittautumis pisteeseen.

Seuraava numero ilmestyy sitten, kun
 se on valmis. Materiaalia otetaan vas-
 taan jatkuvasti.

Julkaistujen kirjoitusten ja kuvien osit-
 tainenkin kopiointi ilman lupaa on kiel-
 letty.

PERUSKOULUN TALVILIIKUNTATUNNIT: KIVAA VAI KAMALAA?

Samalla kun piirsin tuota kuvaa sohvaperunasta, tulin ajatelleeksi ala- ja yläasteen liikuntatunteja. Erityisesti talviliikunta oli minulle vaikea pala peruskoulussa. Halusin lisää näkökulmia, siispä haastattelin seitsemää 20 ikävuoden ylittänyttä ihmistä heidän kouluajoistaan. Osalla yläaste oli tuoreempaa muistissa, toisilla peruskoulu oli ollut ohi jo 90-luvulla. Kaikki halusivat pidättäytyä anonyymeinä ja kunnioitin pyyntöä. Kultasiko aika muistot? Jäikö traumoja? Voiko hiihtämisestä nauttia oikeasti?

Mikä talviliikunnassa siis oli niin hirveää?

Melkein kaikki vastasivat vuoronperään ”hiihto”. Eräs haastateltavistani avasi keskustelun näin: ”Kamalaa oli esimerkiksi suksien raahaaminen linja-autossa. Mummot valittivat, kun vein tavaroineni kaksi istumapaikkaa. Koulun suksilla hiihtäminen ei tullut kysymykseenkään, koska ne olivat niin huonoja. Eikä luisteluhiihto ollut sallittua, vaan täytyi mennä latua pitkin vanhan kansan tapaan.” ”Meillä se oli sallittua”, vastasi toinen haastateltava oleva henkilö, ”ja se, joka hiihti luistelutyylillä oli hirveä *show-off*. Talviliikunta oli kamalaa lasten kiduttamista. Pakotettiin tykkäämään. Ei annettu vaihtoehtoja.”

Oliko luistelu epämiellyttävää?

Eräs haastateltava taas koki, että hänelle annettiin vaihtoehto. ”En halunnut pelata jääkiekkoa tai muita joukkuelajeja ja halusin välttyä viimeiseksi valitun nöyryytykseltä. Opettajan antama vaihtoehto oli, että kävelen liikuntatuntien ajan. Se tosin tarkoitti automaattisesti alimpaa hyväksytyä arvosanaa.” ”Luistelutunnin alussa melkein pidin jäällä sirklaamisesta”, sanoi eräs, ”sain onnistumisen tunteita, vaikka olinkin luokan hitain luistelija. Positiiviset fiilikset hiipui nopeasti, kun jalkapohjiin ja nilkkoihin alkoi sattua. Kokeilin erilaisia luistimia ja tapoja sitoa nauhat. Usein kuitenkin luistelutunnin loppu meni hangessa istuessa ja odottaessa milloin saa oikeat kengät jalkaan.” Vain yhdellä haastateltavista ei ollut mitään pahaa sanottavaa talviliikuntatunneista.

Opettajatko hulluja demoneja?

Kysyessäni, mitä haastateltavani muistavat liikunnanopettajistaan, keskustelu kiihtyi. ”Yksi opettaja oli väkivaltainen armeijahullu”, kertoi eräs, jo huvittuneena,

”Joka uusivuosi hänen postilaatikkonsa räjäytettiin.” Toisellakin haastateltavallani oli kärkeästä sanottavaa: ”Liikunnanopettajat ovat hulluja demoneja, jotka harrastavat liikaa liikuntaa. He purkavat aggressiotaan lapsiin.” ”Opettaja ei antanut armoa”, muisteli eräs, ”Lapaseni kastuivat ja käteni olivat tunnottomat. Kuulemma oli oma vikani, etten ollut varustautunut kunnolla, ja oli pakko jatkaa hiihtämistä.” Vain yksi muisteli opettajaansa lämmöllä: ”Opettaja oli ihan paras. Muutama oppilas väitti unohtaneensa monet kotiin ja opettaja antoi kaksi vaihtoehtoa: jälki-istunto tai suksiin teipatut kengät. Jostain syystä muistivat sen jälkeen ottaa aina monet mukaan.”

Mitä positiivista oli koulun talviliikunnassa?

Luistelu oli monien vastauksena kysymykseen, kun kysyttiin, mikä oli kivointa. Eräs haastateltavistani oli pitänyt lapsena hiihtämisestä ja oli tehnyt sitä jopa vapaa-ajallaan, mutta koulussa olevat ihmiset olivat tehneet hiihdostakin epämieluisaa. Yksi haastateltavistani taas piti hiihtoa ylivoimaisesti parhaana talviurheiluna koulussa. Erään mielestä pulkkamäki oli ollut hauskinda ja muut totesivat olevansa kateellisia siitä, että tämä pääsi koulun ajalla pulkkailemaan.

Tekisikö vielä mieli urheilla ulkona talvella?

Kukaan haastatelluista ei enää harrasta mitään talviliikuntaa. Yhtä luistelu yhä kiinnostaisi, mutta hän ei kehtaa lähteä luistelemaan yleisillä paikoilla. Kysyin myös haastateltavieni suhdetta avantouintiin, sillä olin huomannut että ainakin lähipiirissäni talvella järvessä pulahtelu on lisääntynyt. ”Kerran jos uskaltaisi”, eräs tokaisi hieman haaveilevasti, ”Sen jälkeen *jää olisi murrettu* ja sitä voisi tehdä varmasti useamminkin.” Yksi totesi käyneensä avannossa kymmeniä kertoja ja aikoo myös mennä kun tulee taas tilaisuus. Loput taas sanoivat, että kiinnostusta ei ole lainkaan.

Kapu Matilainen

Maalaustaide kohtaa elokuvan

Taidemaalarin kuoleman arvoitus

Loving Vincent, 2017

Nuori tappelupukari Armand Roulin (**Douglas Booth**) lähtee isänsä pyynnöstä viemään ystävän kirjoittaman kirjeen Pariisiin. Tämän ystävän, Vincent van Goghin, kuolemasta on kulunut vuosi. Yllättäen Armand löytää itsensä selvittämästä, oliko Vincentin kuolema sittenkään itsemurha.

Elokuvan väriiloisto vie mukanaan jo alkuteksteillä. 1,5 tuntia pitkä tarina on tuotu henkiin noin sadan taiteilijan voimin, 60000:lla maalauksella animoiden. Tuttuja maisemia ja henkilöitä van Goghin kuuluisista maalauksista voi nähdä jatkuvasti.

Tunnelmaa ei voi kuvata yhdellä sanalla. Sade on lyijynraskasta, kesäpäivä kuiva kuin heinä. Ohi lipuvan pilven tai yön tyyneyden voi tuntea. Kun kamera kuljettaa kokonaisen maiseman läpi, melkein ottaa vatsanpohjasta. Elokuva on uni lapsuudesta.

Lyhyestä virsi suht kaunis

Määränpää (Destino), 2003

Yhden laulun mittainen lyhytanimaatio on tehty Salvador Dalin sekä Walt Disneyn yhteistyönä. Pääosan animoitu viehkeä nainen tanssii oudolla aavikolla. Dalimaisesti tarina yllättää omituisilla käänteillään. Välillä käänteet ovat jopa hauskoja kekseliäisyytensä ansiosta. Tarinan kulusta ja loppuratkaisusta jokainen voi tehdä omat päätelmänsä. Uskon, että animaation jättämiin kysymyk-

siin ei ole väärää vastauksia. Se onkin ehkä hienointa surrealismissa, kun kokijalle annetaan niin paljon vastuuta.

Animoinnin matala kuvataajuus (FPS) on välillä todella häiritsevää. Pistää jopa miettimään, että ehkä Disneyn studiolla budjetti tai aika on loppunut kesken. Onneksi animointi on näennäisestä keskeneräisyydestään huolimatta mestarillista ja nykimistä on koetettu pehmentää himmeillä kuvaruuduilla. Kaikenkaikkiaan elokuva oli miellyttävää katsottavaa, vaikka mielestäni parempaankin olisi pystytty.

Meksikon väriloistoa

Frida, 2002

Elokuva kertoo kiehtovasti räväkän ja sinnikkään naisen, Frida Kahlon (**Salma Hayek**), elämästä taiteilijana, poliittisena vaikuttajana sekä vaimona. Toteutus ruokkii silmiä ja korvia upealla musiikilla, Etelä-Amerikan räikeänvärisillä kaupunkimaisemilla ja ajoittaisilla kekseliäillä animaatiokohtauksilla. Erilainen avioliitto Kahlon ja kuvataiteilija Diego Riveran (**Alfred Molina**) välillä on kuvattu karun kauniisti ja sydäntäriipaisevasti.

Tarinankuljetus vaatii jonkin verran keskittymiskykyä, eikä ohjaaja **Julie Taymor** aliarvioi katsojan älykkyyttä. Salma Hayekin erinomainen näyttelysuoritus saa pintaan tunteita kärsimyksestä, onnistumisesta ja palavasta luomisenhalusta. Haluaisin nähdä Hayekia muissakin yhtä voimakkaissa rooleissa.

Vain yksi asia hahmossa ja oikeastaan koko elokuvassa häiritsee minua. Oikeasti Frida Kahlolla oli kuuluisien yhteenkasvaneiden kulmakarvojensa lisäksi tummaa karvaa myös ylähuulellaan. Se on mitätön pikkuseikka, eli tämä elokuva on loistava kuvaus taitelijan vaihe-

rikkaasta elämästä ja täydellistä ajanvietettä taiteen ystäville.

Kapu Matilainen

Kuvat

Destino: IMDB

Loving Vincent & Frida: Filmikamari

Ikkunoista tulviva valo herättää kuultokudokset

Elämässä on hyvä nähdä, etsiä ja katsoa ja kuvata kauniita asioita. Nurmikolta yritetään vähentää ”haitallisia”: voikukkaa, piharatamaa, syysmaitiasia. Minä näen kasvit toisin: pellavan iloisin värein, joka aivan loistaa keltaista keltavihreää – voikukat, leskenlehdet, syysmaitiainen, sekä selkeälinjainen piharatamo, joka on täynnä vihreitä sävyjä. Niitä olen Joensuusta etsinyt ja kuvannut, piirtänyt, kangaspuilla kutonut. Ohkaiset kehykset olen tehnyt pääosin oman mallin mukaan, joista nurkat ei aukea pudotessaan.

Yhden kasvimallin piirtäminen kestää noin 50 tuntia. Pysin tuomaan aidon kasvin muodot ja piirteet näkyviin, selkeästi ja kauniisti.

Valokuva näyttää teoksesta vain yhden kulman; kuultokudoksissa näkyy kolmiulotteistakin vaikutelmaa.

Kolmiulotteisuus näkyy joko läheltä tai kaukaa katsottuna, ja toisinaan eri värisävyjen ja satunnaisen muotokielen ansiosta.

Tämä harrastus on ollut minulla jo 25 vuotta. Senioripihan käytävägalleria-näyttelyssä on 43 luonnonkasvia, joista suurin osa on aseteltu laajaa ikkunapintaa vasten. Siinä taustavaloo saa esille sen mitä kuultokudos on.

Aikaisempia näyttelyitäni on ollut kirjaston aulassa ja taitokeskuksessa.

Netissä löytyy lisää kuvia töistä: Google+ Risto Puhakka, Wild flowers

Teksti: Risto Puhakka

